

Kloboucké Zvony

Zprávy ze života Farního sboru ČCE v Kloboukách u Brna

ročník XXVI.

červen, červenec, srpen 2019 AD

Kristus shromažďuje svůj lid

Liturgické období postní a velikonoční

2. června – 7. neděle velikonoční

9.30 Klobouky, 11.00 Velké Hostěrádky

9. června – Svatodušní neděle

9.30 Klobouky – se slavením sv. Večeře Páně

16. června – Neděle svaté Trojice

9.30 Klobouky, 11.00 Velké Hostěrádky

23. června – 1. neděle po svaté Trojici

8.00 Brumovice, 9.30 Klobouky

30. června – 2. neděle po svaté Trojici

9.30 Klobouky – ukončení školního roku se slavením sv. Večeře Páně

7. července – 3. neděle po svaté Trojici

9.30 Klobouky, 11.00 Velké Hostěrádky

14. července – 4. neděle po svaté Trojici

8.00 Brumovice, 9.30 Klobouky

21. července – 5. neděle po svaté Trojici

9.30 Klobouky, 11.00 Velké Hostěrádky

28. července – 6. neděle po svaté Trojici

8.00 Brumovice, 9.30 Klobouky

4. srpna – 7. neděle po svaté Trojici

9.30 Klobouky, 11.00 Velké Hostěrádky

11. srpna – 8. neděle po svaté Trojici

8.00 Brumovice, 9.30 Klobouky

18. srpna – 9. neděle po svaté Trojici

9.30 Klobouky, 11.00 Velké Hostěrádky

25. srpna – 10. neděle po svaté Trojici

8.00 Brumovice, 9.30 Klobouky

JUBILEA – JUBILEA – JUBILEA

Boží požehnání a vše dobré do dalších let přejeme sestřám a bratřím našeho sboru při příležitosti jejich narozenin.

Červen

Magda Nováková – 60 let
Vlastislav Šedivý – 65 let
Jaroslava Dunajová – 78 let
Jaroslav Babáček – 94 let
Květa Líznarová – 65 let
Josef Příbyl – 93 let
Karel Hájek – 75 let

Červenec

Josef Kolouch – 81 let
Vlasta Ducháčová – 77 let
Zdenek Huták – 82 let
Josef Adámek – 78 let
Vratislav Krhánek – 65 let
Jaroslav Šedivý – 85 let
Miroslav Huták – 60 let
Josef Šedivý st. – 77 let
Zdena Sedláčková – 88 let
Libuše Putnová – 91 let
Rut Langerová – 88 let
Božena Pavlíková – 92 let
Ludvík Adámek – 82 let
Jarmila Babáčková – 91 let

Srpen

Marta Loziášová – 81 let
Zdeněk Hájek – 65 let

Upřímně blahopřejeme!

Narozeniny zveřejňujeme podle klíče: 60, 65, 70, 75, 76, 77... Respektujeme, pokud nám nahlásíte, že si zveřejnění nepřejete. Pro ochranu osobních údajů neuvádíme den narozenin ani místo bydliště.

Biblické slovo – Liturgická doba po sv. Trojici

Červen – Přísloví 16,24

Řeč vlídná je jak plástev medu, je lahodou duši a uzdravením kostem.

Červenec – Jakubova epištola 1,19

Každý člověk ať je rychlý k naslouchání, ale pomalý k mluvení, pomalý k hněvu.

Srpen – Matouš 10,7

Jděte a hlásejte: Přiblížilo se nebeské království.

Bratři a sestry,

verše na následující tři měsíce nás vedou k zamyšlení: Jak mluvíme? Umíme pochválit, motivovat, povzbudit? Nebo se zaměřujeme mnohem častěji na věci, které jsou kolem nás špatně, a ty kritizujeme?

Schopnost promluvit vlídným způsobem chválí autor biblického přísloví. Celý měsíc červen bychom se proto měli soustředit na to, co vychází z našich úst.

Vlídná řeč není řeč zcela nekritická, vyhýbající se nepříjemným tématům, přecházející mlčky vše, s čím nesouhlasíme. I pokárat můžeme nakonec vlídně. Vlídny člověk ani kritickým slovem nezraní. Jde totiž o způsob, jakým mluvíme a jak k druhým přistupujeme. Být vlídny znamená hledat pochopení, myslet na city druhého, přistupovat k němu s láskou a respektem. Láska hledá především to dobré, a to povzbuzuje.

„Vlídna řeč je sladká jako plástev medu, potěší duši a uzdraví kosti.“ Taková řeč není ani zbytečná, ani není šimráním ega, i když je sladká jako med. Vždyť med, ač sladký, je velmi zdravý, dokonce pomáhá zvýšit naši imunitu! A podobně je to s vlídnou řečí. Tím, že umí povzbudit, potěšit duši, působí do hloubky našeho srdce (až do morku kostí, píše autor přísloví) a uzdravuje nás. Vlídne slovo umí potěšit zarmouceného, dodat odvalu tomu, kdo se bojí, umí přijmout člověka, který si sám přijde nepřijatelný.

To vše nás vede k zamyšlení, co z úst obyčejně vypouštíme. Kolik nevlídnosti, kousavých poznámek, kritických postřehů třeba někomu za zády. Nemysleme si, i takové poznámky škodí. A tak se zkusme vždy hned zastavit, a než něco takového řekneme, zkusme to s vlídným slovem. Bude to možná chtít trochu cviku, ale když se nám to podaří, brzy si všimneme dobrého ovoce, které vlídne slovo přináší.

K vlídnému postoji patří také schopnost naslouchat. Nemusíme vždy ihned radit, těšit, poučovat. Důležitější bývá vnímat druhého s tím a v tom,

co prožívá. To nám připomíná biblické heslo na červenec:

Budme rychlí k naslouchání, ale pomalí k mluvení a hněvu.

Neuváženým slovem můžeme zranit. A na hněv a hněvivou reakci si máme dát teprve pozor.

Pokud se nám to podaří a my si budeme dva měsíce všimát, jak mluvíme a jak umíme naslouchat, můžeme pak začít zvěstovat blížící se království Boží. Ale jen pak. S pokorou. Více svými životy než slovy. Druhým lidem bychom měli svědčit především o radosti a opoře, kterou nám víra dává. Mělo by na nás být vidět, že nás víra neomezuje, ale vede k životu. Požehnaný konec školního roku a krásné prázdniny vám přeje Martina Zuštinová.

Modlitba

*Ne mocí ani silou, nýbrž mým duchem, praví Hospodin zástupů.
(Za 4,6c)*

Silný a milosrdný Bože, změny si často chceme vynutit, sázíme na tlak a nechceme čekat, až něco vyroste.

Nauč nás důvěřovat tvému Duchu, který dává dech a který zemi proměňuje mírností a svobodou.

Požehnání

Nepřeji ti cestu bez mraků, ani cestu bez utrpení.

Nepřeji ti, aby tvůj budoucí život byl dlouhou cestou růžovým sadem, ani ti nepřeji, abys nikdy nemusel litovat, ani abys nikdy nepocítil bolest. Přeji ti statečnost v časech zkoušek, kdy jiní skládají kříže ze svých ramen. Když hory musí být zdolány a propasti překonány, nechť naděje vzácná ti vše prozáří.

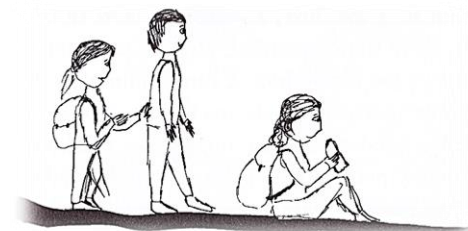
Ať s každým božím darem rosteš a dáváš radost všem, kteří jsou kolem tebe.

Ať máš vždycky přítele, přítele, kterému můžeš věřit, který ti pomůže v časech smutku, který bude bojovat v bouřích života na tvé straně.

A ještě jedno ti přeji:

Ať v každé hodině, v radosti či trápení, dokážeš vnímat, že je s tebou Bůh.

Ilustrace, modlitba a požehnání převzaté z knihy Vždyť se mnou jsi ty

Slovo kurátora – O Večeři Páně

V minulých Zvonech jsem v textu o Výročním sborovém shromáždění zmínil několik témat, která jsou živá v naší církvi. Některá z nich jsou tématem i při rozhovoru na jednáních staršovstva. Rád bych dnes otevřel rozhovor na téma četnost slavení Večeře Páně v klobouckém sboru. Večeře Páně se v našem sboru slaví zpravidla o svátcích (Vánoce, Velikonoce, Svatodušní svátky, Dikůčinění). O nedělích se slaví jen, když na ně připadá některý ze svátků či sborem určených dnů (například zahájení a konec školního roku). Liturgické texty ČCE pokládají za základní formu nedělní křesťanské bohoslužby *bohoslužby, které mají dvě ohniska: službu slova a službu stolu Kristova. Stávající praxe každonedělního slavení bohoslužeb v naší církvi převážně bez Kristova stolu má své historické důvody. Přesto by však neměl vznikat dojem, že Večeře Páně je obřad, který výjimečně anebo čas od času přidáváme k řádné bohoslužbě.*

Praxe v církvi se proměňuje. V ČCE existují sbory, které zavedly každonedělní slavení Večeře Páně (např. Český Brod), jiné se k tomuto kroku připravují. Časté bývá pravidelné slavení Večeře Páně jednou za měsíc.

Významnou knihou, která se tématem zabývá, je kniha prof. Pavla Filipiho *Hostina chudých* (lze si ji zapůjčit ze sborové knihovny a ani není příliš silná). Profesor Filipi se zabývá historickým vývojem slavení VP, ale také komentuje soudobou praxi a četnost slavení VP. Velmi důrazně například odmítá námitku, že by Večeře Páně mohla častým slavením zevšednět. Filipi píše, že „*v reformačním prostředí je tento názor až urážlivě nedůsledný, protože dává svátosti podstatně vyšší důstojenství nežli zvěstovanému Slovu. Nikdo, soudím, nevyslovil ještě obavu, že by evangelium o Kristově vykoupení mohlo každotýdenním posloucháním zevšednět.*“

A druhou výraznou obavou spojenou s častějším vysluhováním Večeře Páně je obava, abychom nepřijímali *nehodně*. Tento problém však nesouvisí s četností vysluhování, ale s vlastní připraveností přistupujících. Heidelberský katechismus k tomu vysvětluje: „*Večeře Páně není pro dokonalé a bezhříšné, nýbrž pro ty, kdo se pro své hříchy sami sobě nelíbí...*“ a Filipi k tomu uvádí, že „*pouhá víra nás učiní hodnými stolu Páně. To je podle přesvědčení reformátorů základní a vlastně jediná podmínka.*“ A Martin Luther na Zelený čtvrtek roku 1521 zdůrazňuje: „*Vždyť naše hodnost nespočívá v naší pilnosti, námaze, práci, modlení či postech, nýbrž v pravdě božího slova.*“

Pokračování příště.

Pozvánky – Ukončení a zahájení školního roku

Protože červnové číslo Zvonů vydáváme na tři měsíce, zveme vás zároveň na **slavnost ukončení školního roku 30. června** i na **zahájení školního roku 1. září**. Při obou slavnostech se sejdem k rodinné bohoslužbě se slavením sv. Večeře Páně. Po kávě a čaji budou připravené hry pro děti a společné opékání špekáčků (možná i grilování). Je to každý rok příležitost se před prázdninami rozloučit a po prázdninách zase sejít, sdílet, co všechno jsme za ty dva letní měsíce prožili.

Seniorátní neděle ve Vanovicích

Každý rok se setkáváme v rámci seniorátu ke společné bohoslužbě a společně strávenému půlnoci. V přípravě a hostování se střídají sbory na jižním a severním cípu našeho seniorátu s Brnem II. Na nás přijde pravděpodobně řada za dva roky.

Tento rok jsme pozváni do Vanovic. Je připravený bohatý program pro všechny generace a hlavním tématem je *Vyprávění* – Jak vyprávíme o víře, o tom, co jsme prožili s Pánem Bohem? Hlavní přednášející Pavel Hošek nám poví o proměňující moci biblických příběhů. Pro mládež je připravena dílna s vypravěčem a pro děti divadlo a mnoho dalšího.

Hlaste se do 28. května na <http://svitavy.evangelnet.cz/senioratni-nedele>.

Slavnostní otevření modlitebny v Morkůvkách

S radostí a nadějí vyhlížíme dokončení oprav modlitebny v Morkůvkách. V září ji společně otevřeme. Podrobnosti v příštím vydání Zvonů, již nyní si však můžete zapsat do kalendářů datum: 29.9.2019.

Pozvánky

3. června	19.00 schůze staršovstva
30. června	Slavnost k ukončení školního roku
1. července	19.00 schůze staršovstva
20. – 27. 7.	Rodinná dovolená na Blažkově
27.7. – 3. 8.	Rodinná dovolená Tři studně
8. srpna	19.00 divadelní představení Loutka v Mirandii
1. září	Slavnostní zahájení školního roku

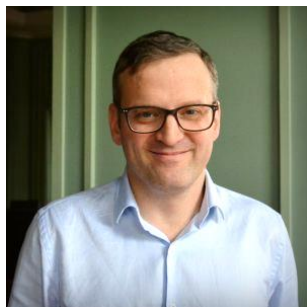
Zprávy ze synodu

**Synod přijal strategický plán církve,
řešil otázky víry, finance i životní prostředí**

V budově Autoklubu ČR v pražské Opletalově ulici se od 16. do 18. května konalo 1. zasedání 35. synodu Českobratrské církve evangelické. Přibližně stovka účastníků jednala o společné budoucnosti, otázkách víry i o ekonomických záležitostech.

Byl přijat „**Strategický plán církve do roku 2030**“. Dokument určuje sedm oblastí, které pro další desetiletí života a práce ČCE identifikovala strategická komise jako nejdůležitější a ke každé přináší sadu navržených konkrétních opatření. Věnuje se živému a otevřenému sboru, řeší zbožnost jako péči o víru, srozumitelnost a misijní otevřenost, klíčové lidi, přechod na samofinancování, diakonii, kaplany a Evangelickou akademii a efektivní řízení a hospodaření. S plánem bude nyní seznámena církevní veřejnost a postupně bude dílčími úkoly naplňován.

První kroky navržené ve strategickém plánu začal synod realizovat už letos. Zřídil **místo celocírkevního faráře pro duchovenskou službu**, tedy jakéhosi průvodce kazatelskou službou od jejího prvopočátku, kdy mladí lidé zvažují studium „na faráře“, až po její ukončení v důchodovém věku. V posledních letech se totiž stávalo, že mladí faráři odcházeli z činné služby, protože neměli potřebnou oporu, nedařilo se jim sladit pracovní a rodinný život nebo měli očekávání, která se nenaplněvala – pro všechny tyto případy bude k dispozici nový duchovní, který bude o službu farářů pečovat. Na tuto pozici byl zvolen Zvonimír Šorm.

*Roman Mazur – senior
pražského seniorátu, farář
sboru v Libni, vedoucí
strategické komise*

*Zvonimír Šorm – farář sboru Praha
Modřany*

Synodálové dále upřesnili pravidla pro **stanovování kazatelských úvazků** v různých konstelacích (jeden farář se stará o jeden farní sbor; jeden farář pracuje na dvou menších farních sborech; kombinace farářské a kaplanské práce; vytváření farářských týmů, kdy se skupina farářů stará o skupinu sborů a mohou si práci dělit dle svých obdarování...). V souvislosti s farářským povoláním řešilo zasedání i otázku platu. Postupně by se měl dostat až na 1,2 mediánu mzdy v ČR v roce 2030.

Rozhodovalo se o mnoha ekonomických opatřeních, které řeší odluku od státu. Jejich společným jmenovatelem bylo postupné přebírání plné finanční odpovědnosti za fungování církve: rostoucí odvody do personálního fondu (z jehož výnosů se hradí platy farářů) i repartice (které sbory platí na zajištění chodu církve jako instituce) a s tím ruku v ruce jdoucí požadavek na vyšší finanční obětavost jejích členů. Odvod do personálního fondu se bude nově skládat z paušální části, jejíž výši stanovuje synod (pro rok 2020 je to 140 000 Kč) a dále z poměrné části, která se vypočítá pro každý sbor zvlášť a zohledňuje jeho aktivity a život za uplynulé období.

Finanční soběstačnost a investiční kodex

S financemi souvisí i otázka investování. Loňské zasedání uložilo zabývat se při operacích na finančních trzích také otázkami etiky a životního prostředí. Protože ČCE investuje nemalé prostředky v investičních fondech, byl nyní přijat investiční kodex církve, který vylučuje takové nakládání s investicemi, které by podporovalo například neetické způsoby podnikání nebo neúměrné využívání neobnovitelných zdrojů a poškozování životního prostředí.

Při investování bude ČCE dbát také na to, aby docházelo ke snižování znečišťování vod, půdy nebo atmosféry, těžby a spotřeby fosilních paliv, eroze nebo degradace půdy, výstavby na nových plochách úrodné zemědělské půdy. Vítaná je naopak podpora cirkulární ekonomiky, energetických úspor, obnovitelných zdrojů, inovativních technologií, komunitních řešení a rozvojových ekonomik v jejich snaze o snížení negativních dopadů na životní prostředí a život lidí.

Konkrétním krokem k naplnění péče o životní prostředí bude i nově schválená možnost čerpat církevní prostředky z diakonických a rozvojových projektů také na energeticky úsporná a jiná environmentálně prospěšná řešení ve sborech a církevních budovách.

Celocírkevní kazatelé a podporovaná místa

Během dalších jednání byli zvoleni noví celocírkevní kazatelé: Jan Štefan (studentský farář pro Evangelickou teologickou fakultu), Aleš Wrana (pro Konzervatoř Evangelické akademie v Olomouci), Mikuláš Vymětal (pro menšiny a humanitární aktivity), Tomáš Jun (pro podporované místo v Ústí nad Labem) a Marta Židková (pro Evangelickou akademii v Brně).

Mezi podporovaná místa se zařadil FS ČCE ve Škvorci a v FS ČCE v Novém Městě pod Smrkem. Nově vznikla možnost povolávat kaplany také pro diakonickou práci (vedle např. vojenských, nemocničních nebo vězeňských kaplanů).

Další jednání, představení nových pracovníků, pozdravy

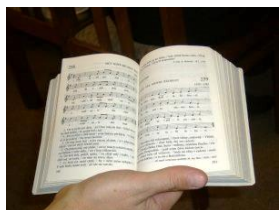
Prodloužení existence Ochranského seniorátu při Českobratrské církvi evangelické schválili hlasující na dobu neurčitou.

Synodálové dále rozhodli například o sestavení komise, která se bude zabývat přípravou na rozhovor s lidmi z LGBTQ+ komunity, a také personálně naplnili oblastní pastýřské rady, které jsou nově jen tři. V minulosti byla zřízena pastýřská rada v rámci každého seniorátu, což mělo za následek jejich malé vytížení a z toho pramenící nedostatečnou praxi při rozhodování.

Mezi jednáními se představil nový ředitel nakladatelství a knihkupectví Kalich Petr Schwarz, noví ředitelé evangelických škol či středisek Diakonie. Delegáty pozdravili ekumeničtí hosté z Česka i zahraničí. Vrchní církevní rada Saské evangelické církve Martin Teubner, předseda rady pro ekumenismus české biskupské konference Tomáš Holub nebo člen vedení Jednoty bratrské Raimund Hertzsch.

Nový zpěvník

Na synodu vystoupil koordinátor přípravy nového evangelického zpěvníku Pavel Hanych. Promítl schéma zobrazující stav příprav a vysvětlil časový posun příprav oproti původním plánům z dob, kdy se o novém zpěvníku začínalo uvažovat a pracovat na něm. Z původního zadání, kdy synodní rada ustavila zpěvníkovou komisi a předpokládala za určitý čas hotové dílo, se agenda velmi rozšířila. Vznikla varhanní subkomise a kytarová subkomise, které pracují na doprovodech. Vystala potřeba odborné korektury. Obrovskou agendou se uká-

zala otázka autorských práv a jejich vyřizování. Samostatnou věcí náročnou na odbornost je grafika, sazba a tisk. V době digitální se projevilo jako nevyhnutelné zabývat se datovými úložišti (v současné době jde o tisíce různých souborů, ve kterých musí být systém a pořádek). Pro propagaci a rozšíření mezi širokou veřejnost se pracuje na mobilní aplikaci. Byl spuštěn a stále se doplňuje webový portál, ze kterého je možné hotové písně stahovat pro praktické použití k tisku i promítání.

Prohlášení 35. synodu ke změnám klimatu

Všichni zakoušíme dopady změn klimatu. Citlivěji vnímáme výkyvy počasí, sucho a problematiku oteplování planety. Jako lidstvo stojíme před dalekosáhlými hrozbami nedostatku pitné vody, snižující se biodiverzity, neobyvatelnosti celých oblastí planety a stěhování milionů lidí. Rozsah problémů mnohé ochromuje. Někteří se snaží situaci ignorovat nebo zlehčovat. Jiní se spoléhají na to, že žijeme ve šťastnější části světa a že se nás změny nedotknou. Jsou však také lidé, které tato situace hluboce trápí a snaží se nejhorsímu podle svých sil zabránit. Někteří přitom propadají chmurám, že vztah člověka ke stvoření se již nezdaří změnit včas.

Připojujeme se k lidem, kteří chtějí v této situaci jednat a kteří si uvědomují odpovědnost za svět. Jako křesťané se nechceme vzdát naděje. Myšlenka stvoření nám pomáhá pochopit, že všechno živé je jedinečné a že Bůh v něm stále působí. To nám dává naději, že každý člověk může přispět k nápravě a stát se inspirací pro druhé. Je třeba solidarity s těmi, kteří změny klimatu nezavinili a na které dopadají nejvíce. Nadějí jsou pro nás mladí lidé, kteří si uvědomují, že budoucí podobu světa je třeba řešit dnes, a tlačí na politiky, aby jednali. Podporujeme rozvoj čistých forem energie, ústup od fosilních paliv a zodpovědné zacházení s krajinou. V Českobratrské církvi evangelické chceme hledat všechny možné a dostupné prostředky, abychom náš vlastní podíl na změně klimatu snížili. Naše společnost se ve vztahu ke klimatickým změnám mylně rozděluje na „aktivisty“ a „realisty“. Globální změny se týkají nás všech. Nepomůže již pouze dobrovolná skromnost jednotlivců, ani změny jen v jedné části světa. Všichni musíme změnit své smýšlení a podílet se na záchraně prostředí. Proto se obracejme na politiky na všech úrovních, na Parlament a vládu ČR, občanskou společnost a všechny jednotlivce, aby situaci vzali vážně a jednali moudře, odpovědně a solidárně, aby se podařilo zpomalit změny klimatu a zastavit ničení životního prostředí.

*Materiály ze synodu zpracovány s dovolením autorů podle
www.synodcce.cz*

Ze vzpomínek Kristýny Háčkové – 4.část

(připravila Dana Bobková)

Chalupa č. 394

Tady pro nás děti byl docela jiný život než skotačit na pláckách, před kostelem nebo na kopečku.

Stařeček byl na nás přísný, někdy až ledově tvrdý, a přece zas tak dobrý a měkký. Nejvíc na nás dbali přesně chodit do kostela, do školy, v pořádku mít školní potřeby a úlohy.

Nesměli jsme lhát a za všecko prosit, děkovat „Pán Bůh zaplat““. Každého slušně přivítat a pozdravení dávat všem. Zvlášť do nás vtloukali úctu k starším lidem.

Chalupa už z ulice vypadala jinak než ostatní. Měla na tupl křídlicu, z pálených cihel stavěná. Vše pískem a vápnem omítané. Ve světnicích zem deštěná, jinde cihlová. Ve všech oknech, i těch nejmenších, ozdobné železné mříže, důkladné dveře, pevné zámky, takže to byla malá pevnost. Před ní byly zahrádky, přede dveřmi žůdr a dvě lavečky. Ve větší zahrádce byla hruška cibulka. Před mlátkem byl vysoký agát. Tenkrát se ještě pěstoval jako nějaká zvláštnost.

Vždy bíle zalíčená, modrou podrovnávku. Naše maminky, to byly čistilky, líčařky, pradelny, mnohé se dělalo i v noci. Babička ráda dávala na mýdlo a na šmolku. I uvnitř bylo všude bílo zalíčené, neb to byla všech radost, snad i pýcha, když

bylo vše čisté, nikde ani zbytečné neb hloupé parády.

Z ulice se přišlo do síně, která byla postavená a vedly k ní osmery dveře. Na pravé straně první dveře, to byl kvelbík, ještě tam stál pult, na něm váhy a všelijaké šuplíky. Druhé dveře, to byla udirna na maso. Třetí dveře, to byla komůrka malá, ale na zdích plná hřebíků, na nich visely samé míšky s cedulkama, samé kabelky, škatulky a v nich samé sušené léčivé bylinky. Byla to hapatyka nejen pro nás, ale pro celé Pátlovsko, snad i dál. To byl lipový květ, divizna, heřmánek, polének, kopřivy, panáčky, charpa, koukol,

řebříček, psí jazýček, plicník, jaterník, zeměžluč, slézová růže, šalvia, sladké dřevo a jiné. Též to byla trochu mlsnička, vždy tam bylo něco pro nás – kroužily, ořechy, lískovce a v zimě ovoce. Lesní bylinky nám nosily z Bolehradic tetičky. Přesto jsme však často stonávali, a když přišel dochtor, předepsal nějaký čaj ze zmíněných bylinek. Lékárna zde ještě nebyla a v nutných případech se chodilo až do Hustopeče.

To byla babiččina starost, práce, ale taky chloubka, okno z komůrky vedlo už na dvůr. Po levé straně první dveře, to byla větší světnic parádní. Byla tam postel na vysoko vystlaná, bílé peřiny, vyšívané prostěradlo, přikryté kartónovou koper dekou. V koutě u okna stůl s trnožama, na něm vždy Bible. Malovaná truhla ve výklenku pod oknem, malá harmárka, to byla knihovna. Když přišli sousedi a známí, tak se čtlo a vedla se politika. Z ní vedli dveře do menší světnice, to byla stařečkova a babiččina ložnice. Když sme byli hodní, brávali nás po jednom s sebou do postele. To bylo pro nás vyznamenání, na koho ten los padl. Babička měla nejrač Hanýžku, stařeček poškrabka Jošky. Z obou světnic šla okna do ulice.

Pak byl v síni nalevo malý výklenek a v něm dveře a schody na hůru, druhé dveře šly do kuchyně. Z kuchyně byly dveře do světničky. Okna z obou vedla už do Psinku a ze světničky ještě jedno do mezírky.

Ještě jedny dveře – ty vedly do dvora a ještě do menší síňky. A hned zas vlevo z té síňky do sklepa. Tam bývaly brambory, řepa a hlavně mléko. Napravo byl východ do dvora. Vedle východu napravo bylo okno z komůrky, kousek dál vrata na mlátek.

Těsně vedle východu vlevo byly dveře do Psinku a kousek dál zase dveře do menší místnosti, říkali jsme tomu verštat. Tam byla hoblice a samé nářadí polní a k řemeslu.

Do velké světnice sme směli, ale jen bosky. Ráno a večer sme se tam modlili a psali úkoly za dohledu stařečkova. Když přijeli hosti na svátky, o zabijačce a v neděli se tam obědvalo. Jinak se to v létě odbylo i na dvoře. To bývalo vždy přesné a vše muselo být na svém místě. A jak sme vyrůstala my děvčata při domě, chlapci zase při dobytku museli vypomáhat a všichni poslouchat na slovo.

Bylo to vše kvůli úspoře práce, která s námi rostla každým dnem. Naše maminky byly velmi starostlivé, pracovité, bylo toho na ně mnoho. Proto stařeček si nás vzal na starost, aby se jim částečně ulevilo. My jsme dorůstali a stařeček s babičkou stárli a churavost na ně dolhala čím dál tím víc. I naše maminka samou únavou často postonávala, ale jak si trochu odpočinula, byla zase čilá a plná práce.